

A – Dejavnost Sodišča za uslužbence leta 2008

Paul Mahoney, predsednik

1. Leto 2008 je zaznamovala prva delna triletna rotacija članov Sodišča za uslužbence. Z odstopanjem od člena 2, drugi odstavek, prvi stavek, priloge k Statutu Sodišča je namreč funkcija treh članov Sodišča za uslužbence prenehala ob koncu prvih treh let njihovega mandata, in sicer 30. septembra 2008. Svet Evropske unije je s sklepom z dne 27. junija 2008 tem trem sodnikom ponovno podelil mandat za opravljanje njihovih funkcij. P. Mahoney je bil 24. septembra 2008 ponovno izvoljen za predsednika Sodišča za uslužbence, H. Kanninen in S. Gervasoni pa sta bila izvoljena za predsednika drugega in prvega senata.

2. Od leta 1998 se število tožb, letno vloženi na področju javnih uslužbencev, stalno povečuje (izjema sta leti 2001 in 2002). Leta 2008 pa je bilo vloženi 111 tožb, kar je prvič po desetih letih precej manj od števila tožb, vloženi v preteklem letu (157 leta 2007). Čeprav je vsekakor prezigodaj, da bi v tem videli preobrat glede težnje povečevanja števila zadev s področja javnih uslužbencev Skupnosti, ki je bilo značilno za zadnja leta, pa lahko domnevamo, da je na to spremembo vplivalo pravilo, da se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, ki je začelo veljati s Poslovníkom Sodišča za uslužbence 1. novembra 2007.

Sodišče za uslužbence je leta 2008 končalo 129 zadev. Razlika v številu med končanimi in predloženimi zadevami je torej pozitivna, zato se je število nerešenih zadev prvič od ustanovitve Sodišča za uslužbence nekoliko zmanjšalo (z 235 leta 2007 na 217 leta 2008).

Leta 2008 je bilo 53 % zadev končanih s sodbo in 47 % s sklepom. Postopki, ki se končajo s sodbo, povprečno trajajo 19,7 meseca, postopki, ki se končajo s sklepom, pa 14 mesecev, kar pomeni, da se je povprečno trajanje postopka v primerjavi s preteklim letom nekoliko podaljšalo. Pri Sodišču prve stopnje so bile vložene pritožbe zoper 37 odločb, ki jih je izreklo Sodišče za uslužbence, kar pomeni 37 % izpodbijanih odločb in 35 % vseh končanih zadev, v kar niso všteti primeri enostranskega umika ene od strank. Sodišče prve stopnje je razveljavilo sedem odločb Sodišča za uslužbence.

3. Tega leta si je Sodišče za uslužbence prizadevalo izpolniti zakonodajalčevo željo olajšati mirno reševanje sporov na vseh stopnjah postopka. Tako je bilo sedem zadev končanih z mirno rešitvijo spora na predlog Sodišča za uslužbence, največkrat na neuradnem sestanku, ki ga je organiziral sodnik poročevalec, ali na obravnavi.¹

¹ Kot primer mirnega reševanja spora na obravnavi na predlog Sodišča za uslužbence glej sklep z dne 4. septembra 2008 v zadevi *Duyster proti Komisiji* (F-81/06) – tožena stranka se je ob priznanju nevršečnosti, ki jih je povzročila tožeči stranki z nekaterimi dejanji, ki so bila predmet zadeve, zavezala zadevni stranki plačati pavšalni znesek 2000 EUR ter podpisati, vložiti v njen osebni spis in posredovati dopis, sestavljen v njeno korist.

4. Nazadnje, leta 2008 je Sodišče za uslužbence s Praktičnimi navodili strankam, ki so začela veljati 1. maja 2008, dopolnilo izbor ustreznih postopkovnih sredstev. Navedena navodila vsebujejo med drugim obrazec, ki ga je treba izpolniti ob vsaki predložitvi vloge za pravno pomoč, in smernice prosilcem za pravno pomoč.

5. V nadaljevanju bodo opisani najpomembnejši prispevki tega leta k sodni praksi, in sicer bodo najprej navedeni spori o zakonitosti in odškodninah (I), nato predlogi za izdajo začasne odredbe (II) ter vloge za pravno pomoč (III).

I. Spori o zakonitosti in odškodnini

V tem poglavju bodo obravnavane najpomembnejše odločbe, ki se nanašajo na postopek, vsebino in stroške.

Postopek

1. Pristojnost Sodišča za uslužbence

V zadevi *Domínguez González proti Komisiji* (sklep z dne 12. novembra 2008, F-88/07) je Sodišče za uslužbence obravnavalo spor v zvezi z izvrševanjem pogodbe o zaposlitvi na podlagi belgijskega prava, ki vsebuje klavzulo o pristojnosti sodišča v Bruslju in katere predmet je bilo ponujanje tehnične pomoči v okviru humanitarne pomoči tretjim državam. Sodišče za uslužbence je najprej ugotovilo, da sklicevanje navedene pogodbe na nacionalno pravo, in ne na Pogoje za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: PZDU), ustreza legitimnemu interesu tožene stranke in ne pomeni izkrievljanja postopka, nato pa presodilo, da ni bilo pristojno za obravnavanje spora, nastalega v zvezi z izvrševanjem navedene pogodbe.

2. Pogoji za dopustnost

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 21. februarja 2008 v zadevi *Skoulidi proti Komisiji* (F-4/07) pojasnilo, da je ob obstoju akta, ki posega v položaj, ravnanje institucije, povezano s tem aktom, lahko podlaga za odškodninsko tožbo, glede katere se predhodni postopek začne s predlogom na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), prvič, samo če je zadevno ravnanje mogoče ločiti od akta, ki posega v položaj, in predvsem, drugič, če lahko uradnik odpravo škodljivih posledic, ki naj bi jih povzročil akt, ki posega v njegov položaj, zahteva na podlagi samostojne odškodninske tožbe, ne da bi pri tem zahteval razglasitev ničnosti tega akta, in sicer če je predhodni postopek začel na podlagi pritožbe zoper navedeni akt, ki jo mora pritožnik, ki zahteva povrnitev premoženjske škode oziroma v obravnavani zadevi nepremoženjske škode, v skladu z določbo člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložiti v roku treh mesecev.

Sodišče za uslužbence je v sodbah z dne 23. aprila 2008 v zadevi *Pickering proti Komisiji* (F-103/05) in v zadevi *Bain in drugi proti Komisiji* (F-112/05) pojasnilo, da se plačilne liste na splošno res štejejo za akte, ki posegajo v položaj, saj izkazujejo negativen vpliv na uradnike prejemke, a dejansko posega v položaj odločba o zmanjšanju ali odpravi plačila, do katerega je bil uradnik dotlej upravičen in je bilo navedeno na njegovih plačilnih listah, ki jo sprejme organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI).

Sodišče za uslužbence je s sodbo z dne 11. decembra 2008 v zadevi *Collote proti Komisiji* (F-58/07) razsodilo, da kadar sta podlaga za zaporedni odločbi OPI dve zaporedni pritožbi, vloženi v roku za pritožbo, je treba odločbo o zavrnitvi druge pritožbe, če ta vsebuje nove dokaze v primerjavi s prvo, šteti za novo odločbo, sprejeto po ponovni presoji odločbe o zavrnitvi prve pritožbe glede na drugo pritožbo. Zato začne rok za vložitev tožbe teči od datuma prejema odgovora na drugo pritožbo.

3. Procesno vprašanje

(a) Ugovor nedopustnosti

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni zadevi *Domínguez González proti Komisiji* na podlagi ugovora nedopustnosti in nepristojnosti, ki ga je podala tožena stranka, o svoji pristojnosti prvič odločilo s sklepom, in sicer potem ko je opravilo obravnavo na podlagi določbe iz člena 78(2), drugi pododstavek, Poslovnika, v kateri je določeno, da se ta predlog obravnava ustno, razen če Sodišče za uslužbence ne odloči drugače.

(b) Predlog za izločitev dokumentov

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 8. maja 2008 v zadevi *Suvikas proti Svetu* (F-6/07) odredilo, da je treba dokumente, ki jih je član posvetovalnega izbirnega odbora sestavil zunaj izbirnega postopka, izločiti iz spisovnega gradiva, saj jih je tožeča stranka prejela po tretji osebi, ki jih je pridobila nezakonito.

4. Ničnostna tožba: preizkus tožbenega razloga kršitve področja uporabe zakona po uradni dolžnosti

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 21. februarja 2008 v zadevi *Putterie-De-Beukelaer proti Komisiji* (F-31/07*), zoper katero je bila vložena pritožba pri Sodišču prve stopnje, opredelilo tožbeni razlog javnega reda, ki se nanaša na kršitev področja uporabe zakona. Ugotovilo je namreč, da bi kršilo dolžnost presoje zakonitosti, če ne bi ugotovilo – tudi če stranke tega ne bi izpodbijale –, da je bila odločba, ki se je pred tem sodiščem izpodbijala, sprejeta na podlagi pravila, ki ga v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti, in če bi nato o sporu, v katerem razsoja, odločilo na podlagi takega pravila.

* Sodbe, označene z zvezdico, so prevedene v vse uradne jezike Evropske unije.

Vsebina

Opisani bodo najpomembnejši prispevki k sodni praksi leta 2008 glede splošnih načel, nato – v zaporedju poglavij Kadrovskih predpisov – glede pravic in obveznosti, kariere, prejemkov in socialnih ugodnosti uradnika ter na koncu glede razlage PZDU.

1. Splošna načela

(a) Odprava nezakonitega upravnega akta

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 11. septembra 2008 v zadevi *Bui Van proti Komisiji* (F-51/07*), zoper katero je bila vložena pritožba pri Sodišču prve stopnje, v okviru vprašanja zakonitosti izločitve nezakonitega upravnega akta pojasnilo, da je treba tak akt odpraviti v razumnem roku, ki ga je treba presoјati glede na posebne okoliščine vsake zadeve, med katerimi so pomen, ki ga ima spor za zainteresirano osebo, zapletenost zadeve, ravnanje navzočih strank, vprašanje, ali so bile z zadevnim aktom ustvarjene pravice, ter tehtanje interesov. Praviloma je treba rok za odpravo, ki ustreza trimesečnemu roku za vložitev tožbe iz člena 91(3) Kadrovskih predpisov, šteti za razumen. Ker je ta rok za upravo obvezen, je treba kot začetek roka upoštevati datum sprejetja akta, ki ga namerava uprava odpraviti.

Poleg tega je Sodišče za uslužbence razsodilo, da je treba odločbo o odpravi nezakonitega akta sprejeti ob spoštovanju pravice do obrambe zadevnega uradnika. Sodišče za uslužbence je v obravnavani zadevi menilo, da nespoštovanje pravice tožeče stranke, da se izreče, ni moglo vplivati na vsebino izpodbijanega akta, ker v stališčih, ki jih je podala tožeča stranka pred Sodiščem za uslužbence, ni nobene dodatne informacije, temveč le tiste, ki so bile Komisiji že prej na voljo. Nasprotno, Sodišče za uslužbence je razsodilo, da je Komisija z nespoštovanjem pravice tožeče stranke, da se izreče, ravnala nepravilno, zato je podan temelj njene odgovornosti.

(b) Izvršitev sodbe sodišča Skupnosti

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 24. junija 2008 v zadevi *Andres in drugi proti ECB* (F-15/05*) na plenarnem zasedanju razsodilo, da lahko, kadar izvršitev ničnostne sodbe pomeni posebno težavo, zadevna institucija sprejme odločitev, s katero je mogoče pravično nadomestiti škodo, ki za zadevno stranko nastane z odločbo, ki je bila razglašena za nično. V tem okviru lahko uprava s stranko začne dialog, s katerim poskuša doseči sporazum o pravičnem nadomestilu za nezakonnost, katere žrtev je bila. Izvršitev sodbe, v kateri je bil postopek prilagoditve plač zaposlenih v Evropski centralni banki za zadevno leto razglašen za nezakonit, ker se uprava ni redno in primerno posvetovala s svetom zaposlenih, pomeni pravično in razumno rešitev, pri čemer je sporazumna rešitev sestavljena iz, prvič, razširitve posvetovanja tudi na poznejša leta, ko posvetovanj prav tako ni bilo, in upoštevanja nekaterih popravljenih podatkov, če bi to koristilo zaposlenim, ter, drugič, dogovora, da povečanja plač, ki so rezultat navedenega posvetovanja, veljajo za vse zaposlene, ne le za tožeče stranke, čeprav posebne težave onemogočajo retroaktivnost ugotovljenih povečanj.

(c) Načelo sorazmernosti

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 9. septembra 2008 v zadevi *Smadja proti Komisiji* (F-135/07), zoper katero je bila vložena pritožba pri Sodišču prve stopnje, opozorilo, da retroaktivnost upravnega akta lahko pomeni ukrep, potreben za zagotovitev spoštovanja temeljnega načela, kot je načelo sorazmernosti. V obravnavani zadevi je Komisija – s tem, da brez utemeljenega razloga ni določila, da po začetku veljavnosti novih Kadrovskih predpisov sprejeta odločba o imenovanju tožeče stranke učinkuje retroaktivno, in sicer od datuma sprejetja prvotne odločbe o imenovanju, sprejete na podlagi prejšnjih Kadrovskih predpisov in razglašene za nično s sodbo Sodišča prve stopnje, da bi tožeči stranki zagotovila višjo razporeditev, kot jo je imela na dan, ko je bila izrečena navedena sodba, in s tem, da v izpodbijani odločbi ni določila ukrepa za uskladitev interesa službe in zakonitega interesa tožeče stranke – kršila načelo sorazmernosti in svojo dolžno skrbnost.

(d) Načelo dobre uprave

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 11. julija 2008 v zadevi *Kuchta proti ECB* (F-89/07), v kateri je presojalo vprašanje zakonitosti posamične odločbe o prilagoditvi plače zaposlenega v ECB, opozorilo, da pravila dobre uprave na področju vodenja zaposlenih predpostavljajo zlasti, da je delitev pristojnosti v okviru vsakega organa ali institucije Skupnosti jasno opredeljena in pravilno objavljena. Potem ko je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da ne more opredeliti niti avtorja niti organa, ki ga je izvršilni odbor ECB pooblastil za sprejetje take odločbe, je sporno odločbo razglasilo za nično.

2. Pravice in obveznosti uradnikov

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 9. decembra 2008 v zadevi *Q proti Komisiji* (F-52/05*) prvič razlagalo člen 12a(3) Kadrovskih predpisov, v katerem je psihično nasilje opredeljeno kot vsako neprimerno ravnanje, ki traja, se ponavlja ali je sistematično in vključuje fizično vedenje, govorjen ali pisan jezik, geste ali druga dejanja, ki so namerna in lahko razvrednotijo osebnost, dostojanstvo ali fizično ali psihološko integriteto katere koli osebe. Sodišče za uslužbence je menilo, da za ugotovitev psihičnega nasilja v smislu te določbe ni potrebno, da bi bili navedeni fizično vedenje, govorjen ali pisan jezik, geste ali druga dejanja, storjeni z namenom razvrednotiti osebnost, dostojanstvo ali fizično ali psihološko integriteto zadevne osebe. Dovolj je, da so zaradi navedenih ravnanj objektivno nastale take posledice.

3. Kariera uradnika

(a) Zaposlitev

Sodišče za uslužbence je imelo priložnost pojasniti domet več pravil, ki se uporabljajo pri natečajih.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 22. maja 2008 v zadevi *Pascual-García proti Komisiji* (F-145/06) pojasnilo, da dejstvo, da kandidat pri raziskovalni dejavnosti lahko nadgradi svojo izobrazbo in na koncu pridobi doktorski naziv, samo po sebi ne more biti ovira za opredelitev raziskovalne dejavnosti kot strokovne izkušnje v smislu obvestila o natečaju.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 11. septembra 2008 v zadevi *Coto Moreno proti Komisiji* (F-127/07) razsodilo, da ocenjevanje, ki ga opravi natečajna komisija pri oceni znanj in sposobnosti kandidatov, ni predmet sodnega nadzora. Navedeno ne velja za skladnost med številčno in opisno oceno komisije. Ta skladnost, ki zagotavlja enako obravnavanje kandidatov, je eno od pravil za delo komisij, katerih spoštovanje mora preverjati sodišče. Poleg tega je skladnost med številčno in opisno oceno lahko predmet nadzora sodišča Skupnosti, neodvisnega od nadzora ocenjevanja sposobnosti kandidatov, ki ga opravi komisija, a ga Sodišče za uslužbence ne opravlja, saj je nadzor skladnosti omejen na preverjanje neobstoja očitne neskladnosti.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 14. oktobra 2008 v zadevi *Meierhofer proti Komisiji* (F-74/07*) glede obveznosti obrazložitve odločbe natečajne komisije, ki se nanaša na ustni preizkus, pojasnilo, da obvestilo kandidatu o enotni posamezni izključitveni oceni ni vedno – in neodvisno od posebnih okoliščin obravnavanega primera – zadostna obrazložitev. Sodišče za uslužbence je v obravnavani zadevi ugotovilo, da zaradi zavrnitve tožene stranke, da izpolni določene ukrepe procesnega vodstva, ni moglo v celoti opraviti nadzora.

(b) Ocenjevanje

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 6. marca 2008 v zadevi *Skareby proti Komisiji* (F-46/06), zoper katero je bila pri Sodišču prve stopnje vložena pritožba, opozorilo, da iz člena 8(5), četrti pododstavek, splošnih določb za izvajanje člena 43 Kadrovske predpise, ki jih je sprejela Komisija, izhaja, da mora uprava določiti cilje in ocenjevalna merila za zaposlenega. Na podlagi te določbe se mora uradni razgovor med ocenjevalcem in zaposlenim, ki poteka na začetku vsakega ocenjevanja, nanašati ne le na oceno storitev tega zaposlenega v referenčnem obdobju, ampak tudi na določitev ciljev za leto, ki referenčnemu obdobju sledi. Ti cilji pomenijo referenčno osnovo za oceno produktivnosti.

(c) Napredovanje

Sodišče za uslužbence je v štirih sodbah z dne 31. januarja 2008 v zadevah *Buendía Sierra proti Komisiji* (F-97/05), *Di Bucci proti Komisiji* (F-98/05), *Wilms proti Komisiji* (F-99/05) in *Valero Jordana proti Komisiji* (F-104/05) razsodilo, da je – ob neobstoju določb, ki bi odstopale od načela takojšnje uporabe novih pravil iz Uredbe št. 723/2004, s katero so bili z učinkom od 1. maja 2004 spremenjeni Kadrovski predpisi za uradnike in Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev – za člen 45(1) Kadrovskih predpisov, kakor je bil spremenjen s to uredbo, od začetka veljavnosti te uredbe veljala takojšnja uporaba. Zato Komisija novembra 2004 pri sprejetju odločbe o določitvi skupnega števila točk, ki jih mora uradnik zbrati za delovno uspešnost na koncu napredovalnega obdobja 2004, in odločbe o njegovem nenapredovanju v tem obdobju ni mogla zakonito uporabiti določb člena 45(1) prejšnjih Kadrovskih predpisov, ki so bili razveljavljeni z navedeno uredbo.

Sodišče za uslužbence je v štirih sodbah z dne 11. decembra 2008 v zadevah *Collotte proti Komisiji* (F-58/07), *Dubus in Leveque proti Komisiji* (F-66/07), *Evraets proti Komisiji* (F-92/07) in *Acosta Iborra in drugi proti Komisiji* (F-93/07) ugotovilo, da člena 45(2) Kadrovskih predpisov, ki se nanaša na obveznost uradnika, da pred svojim prvim napredovanjem izkaže sposobnost delati v tretjem jeziku, ni mogoče uporabiti pred začetkom veljavnosti skupnih pravil za izvajanje, določenih v tem členu.

(d) Nova karierna struktura

(i) Množitelj

Sodba z dne 4. septembra 2008 v zadevi *Lafili proti Komisiji* (F-22/07), zoper katero je bila pri Sodišču prve stopnje vložena pritožba, se med drugim nanaša na razlago četrtega stavka člena 7(7) priloge XIII h Kadrovskim predpisom, ki opredeljuje možne učinke preimenovanja razredov na plačo uradnikov, zaposlenih pred 1. majem 2004. Ta sorazmerno tehnična sodba daje prednost razlagi, ki je v skladu z načelom takojšnje uporabe nove ureditve, in sicer v obravnavani zadevi reforme Kadrovskih predpisov. Natančneje, Sodišče za uslužbence je razsodilo, da „bi cilj prehodnih ukrepov moralo biti olajšanje prehoda iz prejšnje ureditve v novo ureditev, pri čemer bi se ohranile pridobljene pravice, ne pa tudi učinki prejšnje ureditve – v korist ene kategorije uradnikov – za situacije, ki bodo nastale v prihodnosti, kakršna je povišanje v stopnji v okviru nove karierne strukture“. Poleg tega „je treba v primeru dvoumnih določb, ki jih je mogoče razlagati različno – kot to velja za določbe v obravnavani zadevi – dati prednost razlagi, ki ne dopušča takega neenakega obravnavanja uradnikov“.

(ii) Postopek atestiranja

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi *Putterie-De-Beukelaer proti Komisiji* ugotovilo, da se postopek ocenjevanja, opredeljen v splošnih določbah o izvajanju člena 43 Kadrovskih predpisov, ki jih je sprejela Komisija, in postopek atestiranja, opredeljen v odločbi Komisije z dne 7. aprila 2004 o podrobnih pravilih za izvajanje postopka atestiranja, razlikujeta in temeljita na drugačnih podrobnih pravilih. V zvezi s tem je presodilo, da – tudi če je potrjevalec pristojen za sprejetje kariernega ocenjevalnega poročila in če poročila ne spremeni drugostopenjski ocenjevalec – se mora na vsaki stopnji postopka atestiranja o kandidatih izreči OPI. Natančneje, OPI – torej organ, ki ni potrjevalec v postopku ocenjevanja – je tisti, ki mora na podlagi razpoložljivih kariernih ocenjevalnih poročil presoditi o izkušnjah in uspešnosti kandidatov, ki se jih atestira.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 21. februarja 2008 v zadevi *Semeraro proti Komisiji* (F-19/06) pojasnilo, da točka 1.1 odločbe Komisije z dne 11. maja 2005 o merilih za razvrstitev, ki se nanašajo na postopek atestiranja za leto 2005, na podlagi katere mora biti uradnikova sposobnost – da bi bil ta vključen na seznam uradnikov, pripuščenih k atestiranju – potrjena v njegovem kariernem ocenjevalnem poročilu, presega meje pooblastila, na podlagi katerega OPI zaradi priprave seznama uradnikov, pripuščenih k atestiranju, na podlagi mnenja paritetnega odbora za postopek atestiranja določi vrednost meril in njihovo ponderacijo.

4. Prejemki in socialne ugodnosti uradnika

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 2. decembra 2008 v zadevi *Baniel-Kubinova in drugi proti Parlamentu* (F-131/07) razsodilo, da začasni in/ali pomožni uslužbenci, ki so prejeli dnevno nadomestilo in nato, delno ali v celoti, nadomestilo za nastanitev (na podlagi izjav o prenosu njihovega običajnega prebivališča v kraj zaposlitve), v istem kraju zaposlitve ne morejo ponovno zaprositi za dnevno nadomestilo, ko se zaposlijo kot uradniki na poskusnem delu. Dnevno nadomestilo je namreč namenjeno uradnikom in začasnim uslužbencem, ki morajo zaradi izpolnitve določb člena 20 Kadrovskih predpisov spremeniti kraj prebivanja, tožече stranke pa po njihovih navedbah tega pogoja niso izpolnjevale, da bi dobile nadomestilo za nastanitev, saj so ga že spremenile.

5. Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti

(a) Razvrstitev v naziv pogodbenega uslužbenca

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 11. decembra 2008 v zadevi *Reali proti Komisiji* (F-136/06) pojasnilo, da Direktiva Sveta 89/48/EGS z dne 21. decembra 1988 o splošnem sistemu priznavanja visokošolskih diplom, pridobljenih s poklicnim izobraževanjem in usposabljanjem, ki traja najmanj tri leta, ne omejuje pooblastila za odločanje po prostem preudarku, ki ga ima institucija, ko primerja ustrezne vrednosti diplom v okviru svoje politike zaposlovanja. V okviru sistema Direktive št. 89/48 se primerjava diplom opravi zaradi dostopa do nekaterih reguliranih dejavnosti v različnih državah članicah. To se ne sme

zamenjevati s presojo univerzitetnih nazivov, pridobljenih v različnih državah članicah, ki se opravlja z namenom, da se za zaposlenega v instituciji Evropskih skupnosti določi ustrežni naziv.

(b) **Odločba Komisije z dne 28. aprila 2004 o najdaljšem trajanju zaposlitve nestalnega osebja služb Komisije**

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 26. junija 2008 v zadevi *Joseph proti Komisiji* (F-54/07) glede odločbe Komisije z dne 28. aprila 2004 o najdaljšem trajanju zaposlitve nestalnega osebja služb Komisije pojasnilo, da z določitvijo – na podlagi člena 85(1) PZDU – najvišje meje petih let, tako za sklenitev kot tudi za podaljšanje pogodb pogodbenih uslužbencev, zakonodajalec institucijam ni prepovedal sklepanja ali podaljševanja te vrste pogodb na podlagi člena 3a navedenega predpisa za krajše obdobje, če se spoštuje njihovo minimalno trajanje, določeno v členu 85(1) tega predpisa (šest ali devet mesecev, odvisno od primera). Vendar institucija ne sme na splošno in neodvisno od konkretnega primera – v obravnavani zadevi s splošnimi določbami za izvajanje ali z interno odločbo splošnega pomena – omejiti najdaljšega mogočega trajanja zaposlitve pogodbenih uslužbencev, kot ga je določil zakonodajalec, sicer bi kršila navedeno določbo.

Stroški

1. Zadeve, predložene pred začetkom veljavnosti Poslovnika Sodišča za uslužbence

Sodišče za uslužbence je v več zadevah uporabilo člen 87(3) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki se v skladu s členom 3(4) Sklepa Sveta 2004/752/ES z dne 2. novembra 2004 o ustanovitvi Sodišča za uslužbence Evropske unije (UL L 333, str. 7) *mutatis mutandis* uporablja do začetka veljavnosti njegovega poslovnika. Tako je Sodišče za uslužbence v sodbi z dne 24. junija 2008 v zadevi *Islamaj proti Komisiji* (F-84/07) odločilo, da stroške zaradi izjemnih okoliščin razdeli med stranki, medtem ko je Sodišče za uslužbence v zgoraj navedenih sodbah *Bui Van proti Komisiji* in *Lafli proti Komisiji* razdelilo stroške med stranke, ki so bile delno ali v celoti neuspešne.

Prav tako je treba omeniti, da se je v zadevi, v kateri je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da je treba postopek ustaviti – primer, v katerem sodišče na podlagi člena 87(6) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki se uporablja *mutatis mutandis*, o stroških odloči po lastni presoji –, in toženi stranki naložilo plačilo stroškov tožeče stranke (sklep z dne 1. februarja 2008 v zadevi *Labate proti Komisiji*, F-77/07). Sodišče za uslužbence je namreč upoštevalo, prvič, okoliščino, da Komisija ni odgovorila na pritožbo tožeče stranke, in, drugič, dejstvo, da je Komisija z umikom sporne odločbe implicitno priznala, da postopek sprejemanja te odločbe ni bil brez nepravilnosti, zaradi česar je bila zadeva neposredno predložena sodišču Skupnosti.

2. Zadeve, predložene po začetku veljavnosti Poslovnika Sodišča za uslužbence

Ena od pomembnih novosti ob začetku veljavnosti Poslovnika Sodišča za uslužbence 1. novembra 2007 se nanaša na ureditev stroškov. V skladu s členom 87(1) Poslovnika se neuspešni stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V skladu s členom 87(2) navedenega poslovnika lahko Sodišče za uslužbence odloči, da se neuspešni stranki naloži le delno plačilo stroškov ali da se ji plačilo stroškov ne naloži, če to zahteva pravičnost.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 4. decembra 2008 v zadevi *Blais proti ECB* (F-6/08) prvič uporabilo določbo o pravičnosti iz člena 87(2) Poslovnika in odločilo, da je bilo treba tožeči stranki, čeprav ta v postopku ni bila uspešna, poleg njenih stroškov naložiti le polovico stroškov, ki jih je priglasila tožena stranka. Sodišče za uslužbence je menilo, da tožeči stranki ne bi bilo pravično naložiti vseh stroškov tožene stranke glede na, prvič, okoliščino, da je do postopka deloma prišlo zaradi ravnanja tožene stranke, drugič, velik finančni pomen spora za tožečo stranko, tretjič, dejstvo, da trditve tožeče stranke niso bile povsem brez podlage, četrtič, osebni položaj tožeče stranke in, nazadnje, okoliščino, da je bil znesek stroškov, ki bi ga morala nositi tožeča stranka, višji kot v večini postopkov, ki jih je obravnavalo Sodišče za uslužbence, ker se je tožena stranka odločila, da je ne bodo zastopali le zastopniki, ampak tudi odvetnik.

V sklepu z dne 10. julija 2008 v zadevi *Maniscalco proti Komisiji* (F-141/07) je pojasnilo, da predloga, naj se o stroških odloči v skladu s predpisi, ni mogoče šteti za predlog, naj se neuspešni stranki naloži plačilo stroškov.

Na koncu je treba omeniti, da je Sodišče za uslužbence v sklepu z dne 25. novembra 2008 v zadevi *Iordanova proti Komisiji* (F-53/07) uporabilo člen 98(4) Poslovnika, na podlagi katerega lahko Sodišče za uslužbence, če je upravičenec do pravne pomoči neuspešna stranka, pri odločanju o stroških iz razlogov pravičnosti v odločbi, s katero se postopek konča, naloži, da ena ali več strank nosijo svoje stroške, ali odloči, da te stroške v celoti ali delno prevzame blagajna Sodišča za uslužbence iz naslova pravne pomoči.

II. Predlogi za izdajo začasnih odredb

Leta 2008 so bile končane štiri zadeve v zvezi s predlogi za izdajo začasnih odredb, ki so bili zavrtnjeni, ker ni bila podana nujnost predlaganih ukrepov, ki jih ustaljena sodna praksa opredeljuje kot ukrepe, ki jih je treba sprejeti in morajo učinkovati pred sprejetjem odločbe v glavni stvari, da tožeči stranki ne bi nastala velika in nenadomestljiva škoda (sklepi predsednika Sodišča za uslužbence z dne 30. januarja 2008 v zadevi *S proti Parlamentu*, F-64/07 R; z dne 25. aprila 2008 v zadevi *Bennett in drugi proti UUNT*, F-19/08 R; z dne 3. julija 2008 v zadevi *Plasa proti Komisiji*, F-52/08 R, in z dne 17. decembra 2008 v zadevi *Wenig proti Komisiji*, F-80/08 R).

V zgoraj navedenem sklepu *Wenig proti Komisiji* je bilo zlasti opozorjeno, da morajo biti ukrepi začasni v tem smislu, da ne smejo vnaprej določiti vsebine končne odločbe. Pri tehtanju dejanskih interesov je treba upoštevati nepovratnost morebitnega odloga izvršitve sporne odločbe in ugoditi predlogu tožeče stranke, le če nujnost predlaganega ukrepa ni sporna.

III. Vloge za pravno pomoč

Od začetka veljavnosti Praktičnih navodil strankam, torej od 1. maja 2008, je treba vse vloge za pravno pomoč vložiti na obveznem obrazcu, ki vsebuje smernice prosilcem za pomoč.

Leta 2008 je bilo sprejetih sedem sklepov, s katerimi je bilo odločeno o vlogah za pravno pomoč. Razen v zadevi *Kaminska proti Odboru regij* (F-142/07 AJ), v kateri je bilo ugodeno vlogi za pravno pomoč, so bile vloge zavrnjene, ker prosilec ni bil – ali ni dokazal, da je – zaradi svojega premoženjskega stanja popolnoma ali delno nesposoben nositi stroške, ki se nanašajo na pomoč in zastopanje pred sodiščem.

V sklepih, s katerimi so bile zavrnjene vloge za pravno pomoč, je bilo zlasti opozorjeno, da je v členu 95(2), drugi pododstavek, Poslovnika pojasnjeno, da se premoženjsko stanje prosilca oceni ob upoštevanju objektivnih dejavnikov, kot so dohodki, premoženje in družinske razmere. Prav tako je bilo opozorjeno, da je treba na podlagi člena 96(2), prvi pododstavek, navedenega poslovnika vlogi za pravno pomoč priložiti podatke in potrdila, ki omogočajo oceno premoženjskega stanja prosilca, kot na primer potrdilo pristojnega nacionalnega organa, iz katerega je razvidno prosilčevo premoženjsko stanje.